

آرامش در مجمع الجزایر پُر ترافیک

گزارشی کوتاه از زندگی در بزرگترین کشور اسلامی

یک ساعت را به او بدهند. این را هم کارفرما و هم پیمانکار می‌داند.

آموزش هفدهم

اندونزی به اندازه کشور ما در حوزه نرم‌افزاری پیشرفت نکرده‌اند، ولی از همان چیزی که دارند درست استفاده می‌کنند. برای رفتن به آرایشگری باید در اینترنت جستجو کنید تا جایی را پیدا کنید. برای خرید یا اجاره خانه بنگاه وجود ندارد. باید بروید در اینترنت جستجو کنید. گزینه‌های مورد نظرتان را انتخاب می‌کنید و عکس‌هایی را که وجود دارد بررسی می‌کنید و اگر تمایل داشتید تماس می‌گیرید و قرار ملاقات برای دیدن خانه می‌گذارید.

بچه شش ساله‌ام را بر دم در یک مدرسه انگلیسی زبان تا ثبت نام کنم. قبولش کردند. از کلاس اول شروع کرد. روز اول که رفت کلاس وقتی آمد متوجه شدم که به او انگلیسی سطح بالایی درس داده‌اند. رفتم مدرسه گفتم: «فکر می‌کنم اشتباه شده باشد! بچه من کلاس اول ابتدایی است. قاعدتاً باید از حروف الفبا شروع کنید». گفتند: نه، بچه‌هایی که اینجا کلاس اول می‌آیند همه‌شان بلدند بخوانند و بنویسند. ما دیگر شروع می‌کنیم به درس دادن. همان سال اول درس تعلیمات اجتماعی داشتند. بعد که پیگیر شدم فهمیدم از سه یا چهار سالگی بچه‌هایشان را مهد می‌گذارند. از من خواسته بودند برایشان کلاس آموزش زبان فارسی بگذارم. یک روز داشتم درس می‌دادم، دیدم معاون آموزشی بزرگترین دانشگاه اسلامی اندونزی هم نشسته است پشت نیمکت‌های کلاس. گفتم آقای پروفیسور شما سر کلاس بودید؟ گفت بله، آدمم یاد بگیرم.

از ویژگیهای منحصر به فردش جزایر متعددش است. ده‌ها هزار جزیره فرعی و چهار جزیره اصلی. کشوری را می‌سازند که پرجمعیت‌ترین کشور اسلامی است. یکی از دانشجویان ایرانی که دکترای اقتصادش را در اندونزی می‌خواند، در لایه لایه خاطراتش به ما می‌گوید چه مساحت برخی از این جزایر در حد محلات مشهد است ولی خالی از سکنه نیستند و همین شرایط ویژه جغرافیایی باعث شده مردم نقش ویژه‌ای در رشد اقتصادی کشورشان ایفا کنند.

از این رشد، 60 درصد است و 40 درصد باقیمانده مرهون برنامه‌ریزی‌های خوبشان است.

عزت‌کارگری

این‌جا برای مردم کار به هیچ وجه عار نیست. در چهار ماهه اول سال پیش، پنج میلیارد دلار درآمد کارگران اندونزی در خارج از اندونزی بوده است. در سال نزدیک بیست میلیارد دلار درآمد ملی از خارج از کشور به حساب کشور واریز می‌شود. کشور اندونزی پر از درخت و جنگل و انواع میوه‌ها است. اما کل صادرات کشاورزی‌اش پنج میلیارد دلار است. یعنی نیروی کارش چهار برابر دارد کار می‌کند. روحیه کار بسیار بالا است. مردم در برابر کار متواضع هستند. عزت نفس هم دارند. مردم اینجا با هم تعارف ندارند. خیلی از دعوایی که توی ایران پیش می‌آید سر تعارف است. در ایران دو نفر که با هم شریک می‌شوند معمولاً این‌طوری برخورد میکنند که حالا جزئیات مهم نیست، شما راه بیفتید، بالاخره رشد شما منتهای آرزوی ماست و از این قبیل حرف‌ها! اما بعد از مدتی می‌بینیم با هم دچار مشکل می‌شوند. اما مردم اندونزی اهل تعارف نیستند. کسی که نیازمند کار است و شش ماه است که سر کار نرفته، وقتی می‌خواهد جایی استخدام شود، اول شرایط را خوب بیان می‌کند، بعد قرارداد می‌نویسد. اگر یک ساعت بیشتر کار کند باید آن

اقتصاد بزرگ

اندونزی تا حدود شصت و هفت سال پیش جزو مستعمرات هلند بود. آن هم بعد از سیصد سال مستعمره بودن. و چون مدت‌ها تحت سلطه بوده‌اند، عرق ملی زیادی دارند. روز هفدهم آگوست که روز ملی‌شان است، از در و دیوار پرچم کشورشان را آویزان می‌کنند. روزی که تیم فوتبال ایران از اندونزی برد، چنان تشویق می‌کردند که پایان بازی شک کردیم که نکند تیم این‌ها برنده شده باشد! ذهنیت اکثر ایرانیان نسبت به اندونزی بیشتر با وقایع طبیعی مانند زلزله و یا سونامی گره خورده و تصویری است از یک کشور بسیار فقیر. اما این مسئله مربوط به سال‌های قبل از 1990 است تا قبل از آن این کشور یکی از کشورهای فقیر بود. اما حالا بر اساس معیار تولید ناخالص ملی پانزدهمین اقتصاد بزرگ دنیا را دارد. در حال حاضر درآمد سرانه یک فرد در اندونزی سه برابر درآمد سرانه یک فرد در هندوستان است. رشد اقتصادی اندونزی در سال 2010 به حدود ده و نیم درصد می‌رسد. با وجود این که این کشور دارای مخازن نفتی زیادی است اما بخش عمده درآمدش در حوزه صادرات است. اگر وارد اندونزی شوید و سؤال کنید اندونزی در چه عرصه‌ای تولید و صادرات دارد، این سؤالی نامفهوم است. باید پرسید در چه عرصه‌ای کار نمی‌کنند؟ سهم مردم

این‌جا برای مردم کار به هیچ وجه عار نیست. در چهار ماهه اول سال پیش، پنج میلیارد دلار درآمد کارگران اندونزی در خارج از اندونزی بوده است. روحیه کار بسیار بالا است. مردم در برابر کار متواضع هستند. عزت نفس هم دارند.